॥ वाक्यवृत्तिः ॥

வாக்ய வ்ருத்தி

(1)

सर्गस्थितिप्रलयहेतुमचिन्त्यशक्तिं
विश्वेश्वरं विदितविश्वमनन्तमूर्तिम् ।
निर्मुक्तबन्धनमपारसुखाम्बुराशिं
श्रीवल्लभं विमलबोधघनं नमामि ॥

ஸர்கஸ்திதிப்ரலய ஹேது மநந்த சக்திம்
விச்வேச்வரம் விதித விச்வ மனந்த மூர்திம்।
நிர்முக்தபந்தன மபார ஸுகாம்புராசிம்
ஸ்ரீவல்லபம் விமலபோத தனம் நமாமி॥

இந்த ப்ரபஞ்சத்தை சிருஷ்டிக்கவும், நல்ல நிலையில் காக்கவும், பின் தன்னில்லயிக்கச்செய்யவும் காரணமான அளவிலாத சக்தி வாய்ந்தவரும், உலகத்தின் உரிமையாளரும், உலகமறிந்தவரும், பலமூர்த்தியுடன் திகழ்பவரும், பந்தன மேதும் இல்லாதவரும், கரைகாணாத ஆனந்தக் கடலாயு மிருக்கிற ஸ்ரீலக்ஷ்மீ பதியான நாராயணனை நமஸ்கரிக்கிறேன். அவர் முக்யமாக தெளிவான அறிவை வழங்குபவரல்லவா!

(2)

यस्य प्रसादादहमेव विष्णु –
र्मय्येव सर्वं परिकल्पितं च ।
इत्थं विजानामि सदात्मरूपं
तस्याङ्घ्रिपद्मं प्रणतोऽस्मि नित्यम् ॥

யஸ்யப்ரஸாதாத் அஹமேவ விஷ்ணு:
மய்யேவ ஸர்வம் பரிகல்பிதம் ச।
இத்தம் விஜாநாமி ஸதாத்ம ரூபம்
தஸ்யாங்க்ரிபத்மம் ப்ரணதே஽ஸ்மி நித்யம்॥

எவர் அருளால் ‘நானே நாராயணன், என்னிடம் எல்லாமே கற்பனையாக உள்ளன-என்று ஆத்மரூபமாக அறிந் துள்ளேனே அப்படியான அவரது திருவடித் தாமரையை அனவரதமும் வணங்குகிறேன்.

(3)

तापत्रयार्कसन्तप्तः कश्चिदुद्विग्नमानसः ।
शमादिसाधनैर्युक्तः सद्गुरुंपरिपृच्छति ॥

தாபத்ரயார்க ஸந்தப்த: கஸ்சித்உத்விக்னமானஸ:।
சமாதி ஸாதநை: யுக்த: ஸத்குரும் பரிப்ருச்சதி॥

ஆத்யாத்மிக, ஆதிபௌதிக, ஆதிதைவிக தாபங்கள் மூன்றும் சூர்ய வெப்பம் போல் வெதும்பச்செய்த பொழுது கவலைகொண்டு ஒருவன் நல்ல வேளையாக சமம் தமம் முதலிய ஸாதனங்கள் கைவசம் கொண்டவனாய் குருவிடம் கேட்கிறான்.

(4)

अनायासेन येनास्मान्मुच्येयं भवबन्धनात् ।
तन्मे संक्षिप्य भगवन् केवलं कृपया वद ॥

அநாயாஸேந யேநாஸ்மாத் முச்யேய பவபந்தநாத்।
தன்மே ஸம்க்ஷிப்ய பகவன் கேவலம் க்ருபயா வத॥

'இந்த ஸம்ஸாரச் சிறையிலிருந்து நான் தொந்தர வில்லாமல் விடுபடும்படியான ஒரு உபாயத்தை கருணை கூர்ந்து சொல்லவேண்டுமே!

(5)

साध्वी ते वचनव्यक्तिः प्रतिभाति वदामि ते ।
इदं तदिति विस्पष्टं सावधानमनाः श्रृणु ॥

ஸாத்வீதே வசனவ்யக்தி: ப்ரதிபாதி வதாமி தே।
இதம் ததிதி விஸ்பஷ்டம் ஸாவதானமனா: ச்ருணு॥

(குரு சொன்னார்) ஹே சிஷ்யனே! உனது இந்த பேச்சு நல்ல முறையாக அமைந்துள்ளது உனக்குச் சொல்வேன். இது தான் அது என தெளிவானதுதான். சற்று கவனமாய்க் கேள்.

(6)

तत्वमस्यादिवाक्योत्थं यज्जीवपरमात्मनोः ।
तादात्म्यविषयं ज्ञनं तदिदं मुक्तिसाधनम् ॥

தத்வமஸ்யாதி வாக்யோத்தம் யத்ஜீவபரமாத்மநோ:।
தாதாத்ம்ய விஷயம் ஜ்ஞானம் ததிதம் முக்திஸாதனம்।।

'தத்வ மஸி' என்ற வாக்யம் மூலமாக ஏற்படும் ஜீவாத்ம - பரமாத்மாக்களின் ஒருங்கிணைப்பு பற்றிய ஜ்நானம் தான் முக்திக்கு ஒரே சாதனம்.

(7)

को जीवः कः परश्चात्मा तादात्म्यं वा कथं तयोः।
तत्वमस्यादिवाक्यं वा कथं तत्प्रतिपादयेत्॥

கோஜீவ: க:பரமாத்மா தாதாத்ம்யம் வா கதம் தயோ:।
தத்வமஸ்யாதி வாக்யம் வா கதம் தத்ப்ரதிபாதயேத்।।

ஜீவாத்மா எது? பரமாத்மா எது? அவ்விரண்டிற்கும் எப்படி இணைப்பு ஏற்படுகிறது? தத்துமஸி என்ற வாக்யம் எப்படி அந்த இணைப்பை தோற்றுவிக்கிறது?

(8)

अत्र ब्रूमः समाधानं कोऽन्यो जीवस्त्वमेव हि।
यस्त्वं पृच्छसि मां कोऽहं ब्रह्मैवासि न संशयः॥

அத்ரப்ரூம:ஸமாதானம் கோऽன்யோ ஜீவஸ்த்வமேவஹி।
யஸ்த்வம் ப்ருச்சஸி மாம் கோऽஹம் ப்ரஹ்மைவாஸி
நஸம்சய:।।

இவ்விஷயம் பற்றி பதில் கூறுகிறேன். 'நான் யார் - என்றல்லவா கேட்கிறாய்? ஆகவே நீயன்றி வேறு ஜீவாத்மா இல்லையே. நீயே தான் பரப்ரஹ்மமும் இதில் சற்றும் சந்தேஹம் வேண்டாம்.

(9)

पदार्थमेव जानामि नाद्यापि भगवन्स्फुटम्।
अहं ब्रह्मेति वाक्यार्थं प्रतिपद्ये कथं वद॥

பதார்த்தமேவ ஜாநாமி நாத்யாபிபகவன் ஸ்புடம்।
அஹம் ப்ரஹ்மேதி வாக்யார்த்தம் ப்ரபத்யே கதம் வத।।

'தத்வமஸி' என்ற வாக்யத்தில் ஒவ்வொரு சொற்களின் அந்த்தம் மட்டுமே தெரிகிறது. இருந்தும் தெளிவாகத்

தெரியவில்லை. 'அஹம்ப்ரஹ்ம' -என்ற வாக்யத்தின் பொருளை எப்படி அறிந்து கொள்வேன்! (சற்று விளக்கமாகக் கூறுங்களேன்).

(10)

सत्यमाह भवानत्र विगानं नैव विद्यते।
हेतुः पदार्थबोधो हि वाक्यार्थावगतेरिह॥

ஸத்யமாஹ பவாநத்ர விகாநம் நைவ வித்யதே।
ஹேது: பதார்த்தபோதோ ஹி வாக்யாந்த்தாவகதேரிஹ॥

நீ உண்மையையே சொல்கிறாய்; இதில் தவறேதும் இல்லை. வாக்யார்த்தம் தெரிந்து கொள்ள பதார்த்தம் தெரிந்திருக்க வேண்டும்.

(11)

अन्तःकरणतद्वृत्तिसाक्षी चैतन्यविग्रहः।
आनन्दरूपः सत्यः सन्कि नात्मानं प्रपद्यसे॥

அந்த: கரணதத்வ்ருத்திஸாக்ஷீ சைதன்ய விக்ரஹ:।
ஆனந்த ரூப: ஸத்ய: ஸன் கிம் நாத்மாநம் ப்ரபத்யஸே॥

நல்லுணர்வின் அமைப்பு, அந்த: கரணம், அதன் செயல்பாடு ஆகியவற்றிற்கு ஸாக்ஷியாக இருப்பதே. அந்த உணர்வு உண்மையானது; ஆனந்தமயமானது அப்படியிருக்க ஆத்மாவை தெரிந்து கொள்ளவில்லை என்கிறாயே! ஏன்?

(12)

सत्यानन्दस्वरूपं धीसाक्षिणं ज्ञानविग्रहम्।
चिन्तयात्मतया नित्यं त्यक्त्वा देहादिगां धियम्॥

ஸத்யானந்தஸ்வரூபம் தீஸாக்ஷிணம் ஜ்ஞான விக்ரஹம்।
சிந்தயாத்மதயா நித்யம் த்யக்த்வா தேஹாதிகாம்தியம்॥

தேஹம் முதலியவற்றை ஆத்மாவாக எண்ணுவதை விட்டொழித்து ஞானரூபமாயும், புத்திக்கு ஸாக்ஷியாயும் இருக்கிற, ஸத்ய-ஆனந்த வடிவத்தை ஆத்மாவாக எப்பொழுதும் நினைத்து வா.

(13)

रूपादिमान्यतः पिण्डस्ततो नात्मा घटादिवत्।
वियदादिमहाभूतविकारत्वाच्च कुम्भवत्॥

ரூபாதிமான்யத: பிண்ட: ததோ நாத்மா கடாதிவத்।
வியதாதிமஹாபூத விகாரத்வாத்ச கும்பவத்॥

இந்ததேஹம், குடம் முதலியனபோல் ரூபம் முதலியன இருப்பதாலும், ஆகாசம் முதலிய மஹாபூதங்களின் மாற்று அம்சம் பொருந்தியதாலும் ஆத்மாவாக ஆகமுடியாது.

(14)

अनात्मा यदि पिण्डोऽयमुक्तहेतुबलान्मतः।
करामलकवत्साक्षादात्मानं प्रतिपादय॥

அநாத்மயதி பிண்டோऽயம் உக்தஹேது பலான்மத:।
கராமலகவத்ஸாக்ஷாத் ஆத்மானம் ப்ரதிபாதய॥

இந்த பிண்டம் கீழ்சொன்ன காரணத்தால் ஆத்மாவாக இருக்க முடியாது என்று நிச்சயமான பின் உள்ளங்கை நெல்லிக் கனிபோல் பிரத்யக்ஷமாவதால் ஆத்மா வேறுதான் என்று கொள்க.

(15)

घटद्रष्टा घटाद्भिन्नः सर्वथा न घटो यथा।
देहद्रष्टा तथा देहो नाहमित्यवधारय॥

கடத்ரஷ்டா கடாத்பின்ன: ஸர்வதா ந கடோ யதா।
தேஹத்ரஷ்டா ததா தேஹோ நாஹமித்ய வதாரய॥

குடத்தைக் காண்பவன் குடத்தைக் காட்டிலும் வேறா னவன் என்பதும், கட்டாயம் குடமாவதில்லை என்பதும் போல தேகத்தைக் காண்பவன் வேறு தேஹம் வேறு; ஆத்மாவல்ல என்பதும் தெளிவாகிறது.

(16)

एवमिन्द्रियदृङ् नाहमिन्द्रियाणीति निश्चिनु ।
मनो बुद्धिस्तथा प्राणो नाहमित्यवधारय ॥

ஏவ மிந்திரியத்ருக் நாஹமிந்த்ரியாணீதி நிஸ்சினு।
மனோ புத்திஸ்ததா ப்ராணோ நாஹ மித்யவதாரய॥

இவ்வாறே இந்த்ரியங்களை அறிபவன் இந்த்ரியங்களைக் காட்டிலும் வேறானவனாதலால் அவையும் ஆத்மாவாக ஆகமுடியாது. மனம், புத்தி, பிராணன் இவையும் ஆத்மாவல்ல என்று அறிந்துகொள்.

(17)

संघातोऽपि तथा नाहमिति दृश्यविलक्षणम् ।
द्रष्टारमनुमानेन निपुणं संप्रधारय ॥

ஸங்காதோऽபி ததா நாஹமிதி த்ருச்ய விலக்ஷணம்।
த்ரஷ்டாரமனுமாநேந நிபுணம் ஸம்ப்ரதாரய॥

தேஹம் முதலியனவற்றின் கூட்டுச் சேர்க்கையும் ஆத்மா இல்லை என்று கொண்டு, காட்சிப் பொருள்களுக்கு வேறான காண்பவனை அனுமானத்தால் தெரிந்து தெளிவாயாக.

(18)

देहेन्दियादयो भावा हानादिव्यापृतिक्षमाः ।
यस्य संनिधिमात्रेण सोऽहमित्यवधारय ॥

தேஹேந்த்ரியாதயோ பாவா ஹாநாதிவ்யாப்ருதிக்ஷமா:।
யஸ்ய ஸந்நிதிமாத்ரேணஸோ ऽஹமித்ய வதாரய॥

எந்த ஒன்றின் இருக்கையால் மட்டும் தேஹம், இந்திரியங்கள் ஆகியவை இல்லை என நிச்சயிக்க முடிகிறதோ அதுவே ஆத்மா எனக்கொள்க.

(19)

अनापन्नविकारः सन्नयस्कान्तवदेव यः ।
बुद्ध्यादींश्चालयेत्प्रत्यक्सोऽहमित्यवधारय ॥

அநாபன்ன விகார: ஸன் அயஸ்காந்தவதேவ ய:।
புத்யாதீன் சாலயேத் ப்ரக் ஸோऽஹமித்யவதாரய॥

விகாரம் ஏதும் அடையாமல் அயஸ்காந்தம் போல் எது, புத்தி முதலிய் ஞானேந்த்ரியங்களை உள்ளே கவர்ந்து இழுக்கிறதோ அதுவே ஆத்மா என்று தெரிந்து கொள்க.

(20)

अजडात्मवदाभान्ति यत्सान्निध्याज्जडा अपि ।
देहेन्द्रियमनःप्राणाः सोऽहमित्यवधारय ॥

அஜடாத்மவத் ஆபாந்தியத்ஸாந்நித்யாத் ஜடா அபி।
தேஹேந்த்ரியமன: ப்ராணா: ஸோऽஹமித்யவதாரய॥

எந்த ஒன்று இருப்பதால் தேஹம், இந்த்ரியம், மனம், பிராணன் ஆகியவை ஜடமே யாயினும் அவ்வாறு இல்லாதன போல் காட்சியளிக்கின்றனவோ அதுவே ஆத்மா எனக்கொள்க.

(21)

अगमन्मे मनोऽन्यत्र सांप्रतं च स्थिरीकृतम् ।
एवं यो वेद धीवृत्तिं सोऽहमित्यवधारय ॥

அகமன் மே மநோऽன்யத்ர ஸாம்ப்ரதம் ச ஸ்திரீக்ருதம்।
ஏவம் யோ வேத தீவ்ருத்திம் ஸோऽஹமித்ய வதாரய॥

என் மனம் எங்கோ சென்றது, இப்பொழுது அது ஒரு நிலைப்பட்டது என்று சொல்லி எவன், புத்தியின் புழக்கத்தை அறிகிறானோ அவனே ஆத்மா எனப்படுகிறான் என்றறிக.

(22)

स्वप्नजागरिते सुप्तिं भावाभावौ धियां तथा ।
यो वेत्त्यविक्रियः साक्षात् सोऽहमित्यवधारय ॥

ஸ்வப்னஜாகரிதே ஸுப்திம் பாவாபாவெள தியாம் ததா।
யோவேத்தி அவிக்ரிய: ஸாக்ஷாத் ஸோऽஹமித்ய
வதாரய॥

மாறுதலேயின்றி எது புத்திகளின் (உணர்வுகளின்) இருக்கிறது இல்லை என்ற நிலைகளையும், ஸ்வப்ன-ஜாக்ரத் - ஸுஷுப்தி நிலைகளையும் அறிகின்றதோ அதுவே ஆத்மா எனக்காண்க.

(23)

घटावभासको दीपो घटादन्यो यथेष्यते ।
देहावभासको देही तथाहं बोधविग्रहः ॥

கடாவபாஸகோதீப: கடாதன்யோ யதேஷ்யதே।
தேஹாவபாஸகோ தேஹீ ததாऽஹம் போதவிக்ரஹ:॥

குடம் முதலியவற்றைக் காணவைக்கும் தீபம் எவ்வாறு அவற்றினின்று. வேறானது என அறியப்படுகிறதோ அது போலவே தேஹத்தை உணரவைக்கும் ஒரு தேஹிதான் ஆத்மா- அறிவே உருவானவன்.

(24)

पुत्रवित्तादयो भावा यस्य शेषतया प्रियाः ।
द्रष्टा सर्वप्रियतमः सोऽहमित्यवधारय ॥

புத்ரவித்தாதயோ பாவா யஸ்யசேஷதயா ப்ரியா:।
த்ரஷ்டா ஸர்வப்ரியதம: ஸோऽஹமித்யவதாரய॥

எந்த ஒருவருக்கு, புத்திரன், பொருள் முதலிய உலகப் பொருட்கள் ஒரு அம்சமாக மட்டுமே உகப்பானவையோ, ஆனால் அவற்றையெல்லாம் உணர்பவர் எல்லோருக்கும் முழுமையாக ப்ரியப்பட்டவரோ அவர்தான் ஆத்மா என்று என்க.

(25)

परप्रेमास्पदतया मा न भूवमहं सदा।
भूयासमिति यो द्रष्टा सोऽहमित्यवधारय॥

பரப்ரேமாஸ்பததயா மா ந பூவமஹம் ஸதா।
பூயாஸமிதியோ த்ரஷ்டா ஸோ஽ஹமித்ய வதாரய॥

பிறர் அன்பிற்கு பாத்திரமாக நான் இருக்கவில்லை என்றிருக்கக் கூடாது, எப்பொழுதும் அப்படி இருக்க வேண்டுமென்று எவர் அறிகிறாரோ அவரே ஆத்மா என்று அறிக.

(26)

यः साक्षिलक्षणो बोधस्त्वम्पदार्थः स उच्यते।
साक्षित्वमपि बोद्धृत्वमविकारितयाऽऽत्मनः॥

ய: ஸாக்ஷிலக்ஷணோ போத: த்வம் பதார்த்த: ஸ உச்யதே।
ஸாக்ஷித்வமபி போத்ருத்வ மவிகாரிதயா஽த்மந:॥

'தத்வமஸி' என்ற விடத்தில் த்வம்' என்பதன் பொருள், ஸாக்ஷியான உணர்வு என்பதாகும். ஏனெனில் ஆத்மா மாறுபடாதது என்பதால் ஸாக்ஷித்தன்மையும், அறியும் தன்மையும் அதற்கு இலக்கணமல்லவா!

(27)

देहेन्द्रियमनःप्राणाहंकृतिभ्यो विलक्षणः।
प्रोज्झिताशेषषड्भावविकारस्त्वंपदाभिधः॥

தேஹேந்த்ரிய மன: ப்ராணாஹங்க்ருதிப்யோ விலக்ஷண:।
ப்ரோஜ்ஜிதா சேஷ ஷட்பாவ விகாரஸ்த்வம் பதாபித:॥

தேஹம், இந்த்ரியம், மனது, பிராணன், அஹங்காரம் இவற்றினின்று வேறானதும், ஆறுபாவவிகாரங்களையும் விட்டதுமானதே த்வம்' என்றதன் பொருளாகும்.

(28)

त्वमर्थमेवं निश्चित्य तदर्थं चिन्तयेत्पुनः ।
अतद्व्यावृत्तिरूपेण साक्षाद्विधिमुखेन च ॥

த்வமர்த்தமேவம் நிஸ்சித்ய ததர்த்தம் சிந்தயேத்புன:।
அதத்வ்யா வ்ருத்திரூபேண ஸாக்ஷாத் விதிமுகேந ச॥

இவ்வாறு த்வம்' பதத்தின் பொருளை நிர்ணயித்த பின் 'தத்' என்பதன் பொருளைப்பற்றி ஆராயலாம். அங்கு இரண்டு வகையுண்டு. த்வம் பதார்த்தத்திலிருந்து வேறுபட்டது இல்லை என்றது ஒன்று, நேராக 'இதெல்லாம் உண்டு' என்ற கணக்கில் காண்பது மற்றொன்று.

(29)

निरस्ताशेषसंसारदोषोऽस्थूलादिलक्षणः ।
अदृश्यत्वादिगुणकः पराकृततमोमलः ॥

நிரஸ்தாசேஷஸம்ஸார தோஷோ஽ஸ்தூலாதில க்ஷண:।
அத்ருச்யத்வாதிகுணக: பராக்ருததமோமல:॥

அனைத்து சம்சாரதோஷங்களையும் விட்டொழித்ததும், அஸ்தூலம், அநணு என்பன போன்ற லக்ஷணங்கள் கொண்டதும், காணமுடியாதது முதலிய குணங்கள் உள்ளதும், அஜ்ஞானம் என்ற மலம் இல்லாததும்.

(30)

निरस्तातिशयानन्दः सत्यः प्रज्ञानविग्रहः ।
सत्तास्वलक्षणः पूर्णः परमात्मेति गीयते ॥

நிரஸ்தாதிசயானந்த: ஸத்ய: ப்ரஜ்ஞானவிக்ரஹ:।
ஸத்தாஸ்வலக்ஷண: பூர்ண: பரமாத்மேதிகீயதே॥

அதற்கு மேலான ஆனந்தமில்லை யென்றிருப்பதும், உண்மையானதும், பேராற்றலே வடிவமானதும், என்று மிருப்பது என்ற இலக்கணங் கொண்டதும், பூர்ணமானதும் எதுவோ அதுவே பரமாத்மா என்று கூறப்படுகிறது.

(31)

सर्वज्ञत्वं परेशत्वं तथा सम्पूर्णशक्तिता ।
वेदैः समर्थ्यते यस्य तद् ब्रह्मेत्यवधारय ॥

ஸர்வஜ்ஞத்வம் பரேசத்வம் ததாஸம்பூர்ணசக்திதா।
வேதை: ஸமர்த்யதே யஸ்ய தத்ப்ரஹ்மேத்ய வதாரய॥

வேதங்கள், எல்லாம் அறிந்த தன்மையும், எல்லாவற்றிற்கும் மேம்பட்டதன்மையும், முழு சக்தியுடைய தன்மையும், எதற்கு இருக்கிறது என்று முழங்குகின்றனவோ அதுவே ப்ரஹ்மம் என்று அறிக.

(32)

यज्ज्ञानात्सर्वविज्ञानं श्रुतिषु प्रतिपादितम् ।
मृदाद्यनेकदृष्टान्तैस्तद् ब्रह्मेत्यवधारय ॥

யத்ஜ்ஞானாத்ஸர்வவிஜ் ஞானம் ச்ருதிஷு ப்ரதிபாதிதம்।
ம்ருதாத்ய நேகத்ருஷ்டாந்தை: தத்ப்ரஹ்மே த்யவதாரய॥

எதை அறிந்தவனுக்கு மற்றெல்லா விஜ்ஞானமும் உண்டாகிறதென்று வேதங்கள் பல உதாரணங்களால் காட்டுகின்றனவோ அதுவே ப்ரஹ்மம் என்று உணர்க.

(33)

यदानन्त्यं प्रतिज्ञाय श्रुतिस्तत्सिद्धये जगौ ।
तत्कार्यत्वं प्रपञ्चस्य तद् ब्रह्मेत्यवधारय ॥

யதானந்த்யம் ப்ரதிஜ்ஞாய ச்ருதிஸ்தத்ஸித்தயே ஜகௌ।
தத்கார்யத்வம் ப்ரபஞ்சஸ்ய தத்ப்ரஹ்மேத் யவ தாரய॥

வேதம், முதலில் அதன் அளவற்ற தன்மையை உறுதியாக ஏற்றுக்கொண்டு, பின் அதை நிலை நிறுத்தவேண்டி இந்த ப்ரபஞ்சமே அதன் கைவண்ணமென முழங்கியதோ அதுவே பிரஹ்மம் என்றறிக.

(34)

विजिज्ञास्यतया यच्च वेदान्तेषु मुमुक्षुभिः ।
समर्थ्यतेऽतियत्नेन तद् ब्रह्मेत्यवधारय ॥

விஜிஜ்ஞாஸ்யதயா யத்ச வேதாந்தேஷு முமுக்ஷுபி:।
ஸமர்த்யதே ऽதியத்நேந தத்ப்ரஹ்மேத்யவதாரய॥

முமுக்ஷுக்கள் வேதாந்தந்தங்களில் எதைப்பற்றி தெரிந்து கொள்ளவேண்டுமென மிகவும் வலியுறுத் திக்கூறுகிறார்களோ அதுவே பிரம்மம் என அறிக.

(35)

जीवात्मना प्रवेशश्च नियन्तृत्वं च तान्प्रति
श्रूयते यस्य वेदेषु तद् ब्रह्मेत्यवधारय ॥

ஜீவாத்மநா ப்ரவேசஸ்ச நியந்த்ருத்வம் ச தாந்ப்ரதி।
ச்ரூ யதே யஸ்ய வேதேஷு தத்ப்ரஹ்மேத்யவதாரய॥

எது, தேகத்தினுள் ஜீவாத் மாவாய் ப்ரவேசித்து, தேஹம், இந்த்ரியம், மனது, புத்தி, அஹங்காரம் முதலியவற்றைப் பேராட்சி செய்வதாயும் வேதங்களில் கூறப்பட்டுள்ளதோ அது ப்ரஹ்மம் என அறிந்து கொள்க.

(36)

कर्मणां फलदातृत्वं यस्यैव श्रूयते श्रुतौ ।
जीवानां हेतुकर्तृत्वं तद् ब्रह्मेत्यवधारय ॥

கர்மணாம் பலதாத்ருத்வம் யஸ்யைவ ச்ரூயதேச்ருதௌ।
ஜீவாநாம் ஹேது கர்த்ருத்வம் தத்ப்ரஹ்மேத்யவதாரய॥

வேதங்களில் எது கர்மாக்களின் பலனையளிப்பதாயும் கூறப்பட்டு, ஜீவாத்மாக்களின் நிமித்த கர்தாவாகவும் கூறப்பட்டுள்ளதோ அது ப்ரஹ்மம் எனக்கொள்க.

(37)

तत्त्वं पदार्थौ निर्णीतौ वाक्यार्थश्चिन्त्यतेऽधुना ।
तादात्म्यमत्र वाक्यार्थस्तयोरेव पदार्थयोः ॥

தத்வம் பதார்தெள நிர்ணீதெள வாக்யார்த்தஸ்
சிந்த்யதே அது நா।
தாதாத்ம்யமத்ர வாக்யார்த்தஸ்தயோரேவ பதார்த்தயோ:॥

தத்த்வம் - சொற்களின் பொருள் தீர்மானிக்கப்பட்ட இந்நிலையில் வாக்யார்த்தம் ஆராய முற்படும் பொழுது, அதே அந்த பதார்த்தங்களுக்கு 'அது இதுவும் - இது அதுவுமாகிய இணைப்புதான் வாக்யார்த்தமெனக் கொள்ளலாம்.

(38)

संसर्गो वा विशिष्टो वा वाक्यार्थो नात्र संमतः ।
अखण्डैकरसत्वेन वाक्यार्थो विदुषां मतः ॥

ஸம்ஸர்கோ வா விசிஷ்டோ வா வாக்யார்த்தோ
நாத்ரஸம்மத:।
அகண்டை கரஸத்வேந வாக்யார்த்தோ விதுஷாம் மத:॥

வாக்யார்த்தம், ஸம்யோக ஸம்பந்தத்தையோ, விசிஷ்ட சம்பந்தத்தையோ முன் வைத்துக் கூறுவது ஏற்புடையதன்று, பின் ஸமவாய ஸம்பந்தத்தை (முற்றிலும் இணைந்த இணைப்பை) முன்னிறுத்தியதாக வாக்யார்த்தம் பெறப்படுவது ஆன்றோர்க்கு சம்மதமானது.

(39)

प्रत्यग्बोधो य आभाति सोऽद्वयानन्दलक्षणः ।
अद्वयानन्दरूपश्च प्रत्यग्बोधैकलक्षणः ॥

ப்ரத்யகபோதோ ய ஆபாதி ஸோ஽த்வயானந்த லக்ஷண:।
அத்வயானந்த ரூபஸ்ச ப்ரத்யக் போதைகலக்ஷண:॥

வேறிலா ஆனந்தமான உள்ளுணர்வும், வேறில்லா உள்ளுணர்வேயான ஆனந்தமும் ஒன்றுதானே! (இதுதா தாத்ம்யம் அல்லவா).

(40)

...तिपत्तिर्यदा भवेत् ।
...यावर्तेत तदैव हि ॥

...ன்யோன்ய ...தாத்ம்யப் ரதிபத்திர்யதா பவேத்।
...ஹ்மத்வம் த... ...த்தஸ்ய வ்யாவர்தேத ததைவஹி॥

இவ்வாறு ஒன்றொக்கொன்று ஒருங்கிணைப்பை தெரிந்து கொள்ளும் பொழுது தான் த்வம்' என்பதன் பொருள் பிரம்மமேதான் எனப்பெறப்படும்.

(41)

तदर्थस्य च पारोक्ष्यं यद्येवं किं ततः शृणु ।
पूर्णानन्दैकरूपेण प्रत्यग्बोधोऽवतिष्ठते ॥

ததர்த்தஸ்ய ச பாரோக்ஷ்யம் யத்யேவம்கிம் தத: ச்ருணு।
பூர்ணானந்த ரூபேண ப்ரத்யக்போதோ ऽவதிஷ்டதே॥

அப்படி ஏற்பதானால் 'தத்' என்பதன் பொருள் 'காட்சிக்கு அப்பாற்பட்டது' - என்றல்லவா ஆகிவிடும் என்றால் - முற்றிலும் பூர்ணமான ஆனந்தமாயிருப்பது அது - என்றபடி உள்ளுணர்வு நிலையில் காணப்படுவதேயல்லவா!

(42)

तत्वमस्यादिवाक्यं च तादात्म्यप्रतिपादने ।
लक्ष्यौ तत्त्वं पदार्थौ द्वावुपादाय प्रवर्तते ॥

தத்வமஸ்யாதி வாக்யம் ச தாதாத்ம்யப்ரதிபாதநே।
லக்ஷ்யேள தத்த்வம் பதார்தெள த்வாவுபாதாய
ப்ரவர்ததே॥

தாதாத்ம்யத்தை தெளிவு படுமுகத்தான், 'தத்த்வமஸி' என்ற வாக்யம்; லக்ஷணையின் மூலம் கிடைத்த 'தத் த்வம்' என்ற சொற்களின் பொருளை அடிப்படையாகக் கொண்டே தான் செயல்படுகிறது.

(43)

हित्वा द्वौ शबलौ वाच्यौ वाक्यं वाक्यार्थबोधने ।
यथा प्रवर्ततेऽस्माभिस्तथा व्याख्यातमादरात् ॥

ஹித்வா த்வௌ சபலௌ வாச்யௌ வாக்யம்
வாக்யார்த போதனே।
யதாப்ரவர்த்தே ꠸ஸ்மாபி: ததாவ்யாக்யாதமாதராத்॥

'தத்வமஸி' என்ற வாக்யம், முழு வாக்யார்த்தத்தை போதிக்கும் பொழுது சக்தியற்ற வாச்யங்களைவிட்டு எப்படியானால் தக்கதாக ஆகுமோ அப்படி இதுவரை எடுத்துரைக்கப்பட்டது.

(44)

आलम्बनतया भाति योऽस्मत्प्रत्ययशब्दयोः ।
अन्तःकरणसंभिन्नबोधः स त्वंपदाभिधः ॥

ஆலம்பனதயா பாதியோ꠸ஸ்மத் ப்ரத்யயசப்தயோ:।
அந்த: கரணஸம் பின்ன போத: ஸ த்வம் பதாபித:॥

'அஸ்மத்' என்றதிலுள்ள விகுதியும் சப்தமும் எதன் அடிப்படையில் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டுமோ அது அந்தக் கரணம் என்ற அந்தராத்மாவுடன் சேர்ந்தே ஏற்படும் உணர்வு தான் தத்வம் பதத்தால் பெறப்படுகிறது.

(45)

मायोपाधिर्जगद्योनिः सर्वज्ञत्वादिलक्षणः ।
पारोक्ष्यशबलः सत्याद्यात्मकस्तत्पदाभिधः ॥

மாயோபாதிர்ஜகத் யோநி: ஸர்வஜ்ஞத்வாதிலக்ஷண:।
பாரோக்ஷ்ய சபல: ஸத்யாத்யாத்மக ஸ்தத்பதாபித:॥

மாயையை உபாதியாகக் கொண்டு உலகத்தோற்றத்தை உண்டு பண்ணுவதும், ஸர்வஞ்ஞன் - எல்லாம் அறிந்தவன் என்ற அமைப்புடன் கண்ணுக்கு அப்பாற்பட்டதும், ஸத்யம் அனந்தம் என்றெல்லாம் சொல்லப்படுவதுமானது தான் தத்பதத்தின் பொருளாக ஏற்கப்படுகிறது.

(46)

प्रत्यक्परोक्षतैकस्य सद्द्वितीयत्वपूर्णता ।
विरुध्यते यतस्तस्माल्लक्षणा सम्प्रवर्तते ॥

ப்ரத்யக் பரோக்ஷதைகஸ்ய ஸத்வதீயத்வ பூர்ணதா।
விருத்யதே யதஸ்தஸ்மாத் லக்ஷணா ஸம்ப்ரவர்ததே॥

இங்கு ஒன்று, உள்ளாயும் பரோக்ஷமாயுமிருப்பது என்பதும், இரண்டாயும், எல்லாமாய் இருப்பது என்பதும் பொருந்தாதே என்ற நிலையில் லக்ஷணை வருகிறது.

(47)

मानान्तरविरोधे तु मुख्यार्थस्यापरिग्रहे ।
मुख्यार्थेनाविनाभूते प्रतीतिर्लक्षणोच्यते ॥

மானாந்தர விரோதேது முக்யார்த்தஸ்யாபரிக்ரஹே।
முக்யார்த்தேநாவி நாபூதே ப்ரதீதிர்லக்ஷணா உச்யதே॥

வேறு பிரமாணங்களையொட்டி விரோதம் வரும்பொழுது முக்யார்த்தத்தை ஏற்கமுடியாத நிலையில் முக்யார்த்தத்தை விடாதபடி தோன்றும் அர்த்தம் லக்ஷணையால் தான் வரும்.

(48)

तत्वमस्यादिवाक्येषु लक्षणा भागलक्षणा ।
सोऽयमित्यादिवाक्यस्थपदयोरिव नापरा ॥

தத்வமஸ்யாதி வாக்யே ஷுலக்ஷணா பாகலக்ஷணா।
ஸோ஽ய மித்யாதிவாக்ய ஸ்தபதயோரிவ நாபரா॥

'தத்த்வமஸி' - என்ற வாக்யத்தில் லக்ஷணா பாக லக்ஷணா எனப்படுகிறது. ஸோ஽யம் - என்ற வாக்யத்திலுள்ள பதங்களுக்கு எப்படி அர்த்தம் வருமோ அது போலவே தத்வமஸி - என்ற வாக்யத்திலும் அர்த்தம் வருவதாகக் கொள்ளவேண்டும்.

(49)

अहं ब्रह्मेति वाक्यार्थबोधो यावद्दृढीभवेत् ।
शमादिसहितस्तावदभ्यस्येच्छ्रवणादिकम् ॥

அஹம் ப்ரஹ்மேதி வாக்யார்த்த போதோ யாவத்
த்ருடீபவேத்।
சமாதிஸஹிதஸ்தாவத் அப்யஸ்யேத் ச்ரவணாதிகம்॥

அஹம் ப்ரஹ்ம - நான் பிரம்மமே - என்ற வாக்யார்த்தம் நன்கு உணரப்படும் வரை சமம் தமம் முதலியனவற்றோடு கூடி ச்ரவணம், மனனம், நிதித்யாஸணம் ஆகியவற்றை அப்யாசம் செய்ய வேண்டும்.

(50)

श्रुत्याचार्यप्रसादेन दृढो बोधो यदा भवेत् ।
निरस्ताशेषसंसारनिदानः पुरुषस्तदा ॥

ச்ருத்யா ஆசார்யப்ரஸாதேந த்ருடோ போதோ யதா
பவேத்।
நிரஸ்தாசேஷ ஸம்ஸார நிதான: புருஷஸ்ததா॥

வேதத்தினடிப்படையில் ஆசார்யருடைய அனுக்ரகத்தால் மேற்படி வாக்யார்த்தம் நன்கு உணரப்படும் பொழுது, ஒருவர் சம்ஸாரபாரம் ஏற்பட காரணமானவை யாவும் இல்லாதொழிந்து முக்தனாகிறான்.

(51)

विशीर्णकार्यकरणो भूतसूक्ष्मैरनावृतः ।
विमुक्तकर्मनिगलः सद्य एव विमुच्यते ॥

விசீர்ண கார்ய கரணோ பூதசூக்ஷ்மைரநாவ்ருத:।
விமுக்த கர்ம நிகல: ஸ்த்ய ஏவ விமுச்யதே॥

கார்யம் கரணம் தொலைந்து, பூதங்களின் சூஷ்மமும் இல்லாதாகி, கர்மாக்களின் கட்டு விடுபட்டு விட்டால் உடனே முக்தன் என்ற நிலையில் வந்து விடுகிறான் புருஷன்.

(52)

प्रारब्धकर्मभोगेन जीवन्मुक्तो यदा भवेत् ।
कञ्चित्कालमनारब्धकर्मबन्धस्य संक्षये ॥

ப்ராப்தகர்மபோகேந ஜீவன் முக்தோயதாபவேத்।
கஞ்சித்கால மநாரப்த கர்மபந்தஸ்ய ஸம்க்ஷயே॥

நடந்து கொண்டிருக்கும் கர்மாக்கள் அனுபவித்து முடிய முடிய ஜீவன் முக்த நிலை கைவசப்படுகிறது. கொஞ்ச நாட்கள் அந்த கர்மபந்தம் நெருங்கி இல்லாமல் அழிந்த பொழுது -

(53)

निरस्तातिशयानन्दं वैष्णवं परमं पदम् ।
पुनरावृत्तिरहितं कैवल्यं प्रतिपद्यते ॥

நிரஸ்தாதிசயானந்தம் வைஷ்ணவம் பரமம் பதம்।
புனராவ்ருத்திரஹிதம் கைவல்யம்பிரதிபத்யதே॥

அதை விட சீரிய ஆனந்தம் இல்லை என்றபடி ஆனந்த மான விஷ்ணுவின் பரமபதத்தை அதாவது இனிமேலும் ஸம்ஸாரபந்தம் ஏற்படாதபடி கைவல்யத்தை பெற்று விடுகிறான்.

வாக்யவ்ருத்தி முற்றுப்பெறுகிறது

